

Hồi Thứ Hai Mười Tám

BÁT NHÀ THẦN CÔNG

Tống Văn Tuấn cầm kiếm nhảy hẳn vào trong động, còn cách động đạo chừng bảy tám xích thì dừng lại lớn tiếng hét:

– Vu bà tử, người gian ác đa đoan còn chưa chịu ra đây chịu chết với bốn công tử sao?

Hét rồi, liền men theo vách núi tiến đến gần động đạo hơn, cách chừng bảy tám xích chỉ là một cái nhảy dài có thể đến nơi.

Bên trong tự nhiên có tiếng lão bà già nữa cười khanh khách vọng ra:

– Thiếu trang chủ đó ư? Lão bà ta không muốn đả thương người, nhanh ra đi!

Tống Văn Tuấn vừa rồi quát nói chỉ để khích đối phương, lúc này nghe tiếng quen thuộc đúng là Vu bà bà, tiếng nói vọng ra từ trong động đạo bên phải chưa có gì biến đổi phương hướng.

Trong lòng Tống Văn Tuấn vốn căm hận Vu bà bà thấu xương tủy, khi ấy vừa nghe tiếng không đợi dứt câu liền nhào người tới, hữu thủ hoa lên một đạo hàn quang sáng ngời.

Một kiếm đã chuẩn bị trước, ra chiêu lại cực nhanh mà đột ngột, khi thấy đạo hàn quang phát ra thì đã đến gần chỗ Vu bà bà vừa lên tiếng.

“Keng” một tiếng, mũi kiếm chạm vào vách đá lóe lên muôn tia lửa, thì ra Vu bà bà vừa lên tiếng xong là thân hình đã di động đi nơi khác rồi.

Tống Văn Tuấn một kiếm không thành, giật thót mình định nhảy thoái lui phòng thủ, đúng lúc ấy nghe giọng Vu bà bà cười khanh khách:

– Lão bà ta vốn còn nể mặt Lão trang chủ đấy nhé, thôi nhanh ra ngoài đi!

Tiếp theo lời nói một cổ kinh chưởng phong đánh bật ngược ra.

Tống Văn Tuấn một kiếm rơi vào khoảng không, muốn hóa chiêu hộ thân cũng không kịp, phản ứng cực nhanh vung tả chưởng ra chiêu Thu Phong Hoàn thuyên án ngữ trước ngực chống đỡ.

Hai chưởng tiếp nhau, Tống Văn Tuấn chỉ cảm thấy luồng chưởng phong của đối phương vô cùng nhu nhược tựa như tấm nệm bông, nhưng lực phản lại thì cực mạnh khiến cả người gã lão đảo thoái về sau mấy bộ.

Cam Huyền Thông thấy vậy vội la lên:

– Thiếu trang chủ sao rồi?

Tống Văn Tuấn cũng kịp đáp:

– Vừa tiếp chưởng với mụ ta!

Trong khi nói thì cả người còn lão đảo thêm mấy bước nữa, hơi thở dồn dập rồi “Huych” một tiếng ngã người trên đất.

Vô Trụ thiền sư cầm thiền trượng chạy đến, thấy vậy thì cả kinh nói:

– Thiếu trang chủ trúng ám khí ư?

Tống Văn Tuấn chưa đáp được thì giọng Vu bà bà từ bên trong truyền ra:

– Lão hòa thượng, người công lực thâm hậu, chỉ cần kịp thời dùng Bát Nhã Thiền Công đả thông Kỳ kinh bát mạch của hần thì vô sự!

Cam Huyền Thông nghe thì giật mình thét lên:

– Người dùng Âm thủ đả thương Tống thiếu trang chủ?

Vu bà bà cười lên khanh khách nói:

– Lão bà bà ta đã khuyên mà hần không nghe, biết làm sao được!

Hoắc Vạn Thanh lúc này đứng ở cửa động, nghe nói Thiếu trang chủ của mình thụ thương thì hết hoảng hốt:

– Thiếu trang chủ trúng thương ở đâu?

Cam Huyền Thông đáp:

– Thiếu trang chủ trúng một chiêu Âm thủ của mục già kia xem ra không nhẹ đâu, Hoắc tổng quản nhanh đưa Thiếu trang chủ ra ngoài.

– Âm thủ?

Hoắc Vạn Thanh nghe thì chấn động, vội nhảy vào động đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tống Văn Tuấn nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, giọng run run vừa căm hận vừa hết hoảng nói:

– Đã trúng Âm thủ, chỉ có mục ta mới cứu được, làm sao bây giờ?

Trong động đạo giọng Vu bà bà lại vọng ra:

– Lão bà bà đã nói với hòa thượng, chỉ cần dùng Bát Nhã Thiền Công thì cứu được Thiếu trang chủ.

Bà ta dùng Âm thủ đả thương Tống Văn Tuấn, giờ lại nói rõ ra chỉ có Vô Trụ thiền sư dùng Bát Nhã Thiền Công đả thông kỳ kinh bát mạch của Tống Văn Tuấn thì cứu được, rõ ràng bên trong tất có dụng ý.

Dụng ý ấy là gì? Thứ nhất kéo dài thời gian, thứ hai làm hao tổn tinh lực của Vô Trụ thiền sư!

Nên biết, trong cả đoàn người này thì phải nói Vô Trụ thiền sư là người có võ công tinh thông, nội lực thâm hậu nhất. Chỉ cần Vô Trụ thiền sư dùng Bát Nhã Thiền Công trị thương cho Tống Văn Tuấn, thì tự nhiên tiêu hao tinh lực không ít, lúc ấy lực lượng của bọn họ cũng bị giảm đi không phải nhỏ.

– A di đà Phật!

Vô Trụ thiền sư chấp tay niệm phật hiệu nói:

– Hoắc tổng quản, chúng ta tạm thời lui ra ngoài, bần tăng cứu chữa cho Tống thiếu trang chủ là việc quan trọng!

Trong động đạo giọng Vu bà bà đặc ý nói:

– Kể ra cũng không phải là kế hay, nhưng các người nhanh ra ngoài thì hơn!

Hoắc Vạn Thanh hể nghe giọng Vu bà bà là tức giận, (Vu bà bà chính là Thôi bà bà xâm nhập làm bếp trong Thiên Hoa Sơn trang), liền gần giọng thét lớn:

– Lão bà tử, người chớ vội đặc ý, Hoắc mỗ nhất định không tha cho người đâu!

Nói thì nói, nhưng liền bế Tống Văn Tuấn lui ra ngoài động.

Vu bà bà cười ha hả nói:

– Lão bà chờ các người ở đây!

Phi Hồng Dực Sĩ thấy tình thế trước mặt lắc đầu nói:

– Mụ già này thật xảo quyệt đa đoan, cố thủ trong động đạo lại liên tiếp đả thương hại người của chúng ta, xem ra khó có kế đối phó với mụ ta!

Thần Điều Đầu Hói nói:

– Đương nhiên mụ ta chỉ chiếm địa thế thuận lợi, so về võ công thì chúng ta chẳng ai kém, huynh đệ nghĩ ra một kế khả thi là cứ cho mụ ta một mối lửa, xem thử còn cố thủ không chui ra nữa không!

Cam Huyền Thông nói:

– Mạnh đạo huynh chớ quên rằng Minh chủ hiện cũng bị giữ trong động.

Lúc này Vô Trụ thiền sư đã ngồi bàn tọa vận công thi triển Bát Nhã Thiền Công trị thương cho Tống Văn Tuấn, lão đặt tay lên người gã nói:

– Bần tăng đả thông Kỳ kinh bát mạch cho Thiếu trang chủ, ít nhất cũng mất nửa canh giờ. Trong thời gian này tuyệt đối không để có người quấy nhiễu, không chừng bọn Vu bà bà nhân cơ hội này xông ra đột phá vòng vây, cho nên chư vị đạo huynh xin cẩn thận phòng bị cho!

Cam Huyền Thông nói:

– Đại sư cứ yên tâm, có chúng tôi bảo hộ, quyết không để sai sót gì đâu.

Phi Hồng Dực Sĩ nói:

– Cam đạo huynh, hay là chúng ta phân người canh giữ, tránh đến lúc lâm cơ trở tay không kịp.

Cam Huyền Thông nói:

– Trong số chúng ta có thể kinh nghiệm trận mạc thì Mạnh đạo huynh là nhiều hơn cả, hay là mời Mạnh đạo huynh đứng ra điều binh khiển tướng, chư vị thấy thế nào?

Phi Hồng Dục Sĩ gật đầu đồng tình ngay:

– Cam huynh nói chí phải, Mạnh đạo huynh, giờ chúng ta nên dàn trận phòng thủ thế nào, xin nghe theo lời đạo huynh.

Thần Điều Đầu Hói xoa tay lên chiếc đầu vắng tóc của mình cười đáp:

– Đạo huynh điều khiển cũng được mà?

Cam Huyền Thông nói:

– Thời gian rất gấp, Mạnh đạo huynh xin chớ khách khí, bần đạo và chư vị đây đều nghe theo sự điều khiển của đạo huynh, không nên thoái thác nữa.

Thần Điều Đầu Hói đưa mắt nhìn động khẩu rồi cười nói:

– Theo ý huynh đệ, thì Cam đạo huynh và Lục đạo huynh phân làm hai bên tả hữu trấn giữ cửa động không cho người trong động xông ra, ba vị Sử đại hiệp, Nhạc thiếu hiệp và Trúc cô nương bảo vệ Vô Trụ thiền sư và Thiếu trang chủ, Hoắc tổng quản giữ người Thiếu trang chủ, còn bần đạo sẽ giữ đường lên núi.

Phi Hồng Dục Sĩ vừa nghe xong, rút phất thanh trường kiếm cười nói:

– Mạnh đạo huynh quả nhiên có tài quân sự, chúng ta cứ theo lệnh hành sự.

Nói rồi cùng Cam Huyền Thông trở vào lại trong động, phân thủ hai bên động đạo, thần sắc rất uy vũ.

Sử Truyền Đỉnh vừa rồi trúng ám khí, nhưng đã được rút ra, sau một hồi vận khí điều tức thì thương thế lành lại hơn nữa, lúc này cùng Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan tạo thành thế chân vạc vây tròn quanh Vô Trụ thiền sư và Tống Văn Tuấn để bảo vệ.

Vô Trụ thiền sư thấy mọi người đã bày binh bố trận đâu vào đấy, khi ấy yên tâm bắt đầu vận chân lực thi triển Bát Nhã Thiền Công trị thương cho Tống Văn Tuấn.

Một tay đặt lên ngực, tay kia đặt trên huyệt Bách Hội của Tống Văn Tuấn, một luồng chân khí phát khởi từ Đan Điền từ từ đẩy sang người họ Tống.

Nên biết, đả thông thập nhị kinh mạch thì không khó, nhưng muốn đả thông Kỳ kinh bát mạch thì chẳng dễ tí nào, điều đầu tiên cần nhất là người đó phải có đến mấy mươi năm công lực hỏa hầu.

Nhất là đối với trúng Âm thủ, kinh lạc trong người bị âm khí xâm nhập gây trì trệ tắc nghẽn. Vốn chỉ có đích thân người xử dụng Âm thủ, dùng lại chính nó để hút hết âm khí ra khỏi người bị trúng thương, nếu không thì chỉ còn một phép khả thi là dùng Bát Nhã Thiền Công của Thiếu Lâm để đả thông Kỳ kinh bát mạch, mới cứu nổi.

Vô Trụ thiền sư là người đứng nhất nhì trong Thiếu Lâm phái đương thời, võ học thặng thừa, nội công tinh thâm, mà đạo hạnh tu tập cũng đạt đến cảnh giới chí cao. Lúc này vận nội lực mấy mươi năm tu tập thi triển Bát Nhã Thiền Công tự nhiên pháp tướng trang nghiêm, khiến mọi người nhìn thấy không khỏi sinh lòng kính trọng nể phục.

Phút chốc, trên mỏm núi lặng ngắt như tờ, chỉ còn nghe tiếng dạ phong thổi qua

vách đá u u.

Không biết đã qua thời gian bao lâu, dưới núi chẳng thấy có người xông lên, mà bọn Vu bà bà nấp trong đồng đạo cũng không thấy động tĩnh gì, thời gian cứ từng khắc từng khắc trôi qua trong khi mọi người vẫn căng thẳng phòng bị.

Bỗng nhiên nghe Vô Trụ thiền sư quát một tiếng, tay đặt trên huyệt Bách Hội của Tống Văn Tuấn thâu về.

Một tiếng sư tử hống của thiền sư trong màn đêm tĩnh mịch của núi rừng vang lên tựa như tiếng sấm nghe đến lòng bùng bùng nhĩ.

Tống Văn Tuấn vẫn được Hoắc Vạn Thanh ôm trong tay, thân hình giật nảy một cái, rồi như người vừa tỉnh sau cơn mê, mở bừng mắt ra ngơ ngác hỏi:

– Í, tôi làm sao lại ngồi đây?

Nói rồi định trở người ngồi dậy, nhưng Hoắc Vạn Thanh cản lại:

– Thiếu trang chủ thấy trong người khỏe nhiều rồi chứ? Thương thế vừa lành, không nên động mạnh...

Tống Văn Tuấn quay đầu ngơ ngác hỏi:

– Hoắc tổng quản, ta làm thế nào?

Vô Trụ thiền sư thở ra một hơi, từ từ đứng lên tay chống thiền trượng cười đôn hậu nói:

– Thiếu trang chủ đã không còn đáng lo ngại nữa, vừa rồi nguy hiểm nhất chính là âm khí xâm nhập kinh lạc gây tổn thương lớn cho dương khí trong nội thể, bản tăng đã dùng Bát Nhã Thiền Công đẩy bức âm khí ra khỏi cơ thể, thương thế của Thiếu trang chủ đã hồi phục hoàn toàn.

Tống Văn Tuấn giờ mới nhớ ra mọi chuyện, đứng lên chấp tay thi lễ nói:

– Đa tạ đại sư cứu mạng, tại hạ giờ đã nhớ ra mọi chuyện, lúc ấy tại hạ cùng Vu bà bà đấu nhau một chưởng, chỉ cảm thấy chưởng lực của mục ta âm nhu yếu nhược nhưng có một lực xuyên mạnh kinh khủng, mà chưởng lực của tại hạ không làm sao cản lại nổi. Tiếp rồi chỉ thấy người run lạnh lên, xương cốt rã rời, cuối cùng thì đầu óc hôn trầm không còn biết gì nữa.

Hoắc Vạn Thanh cũng đứng lên nói:

– Vu bà bà thi triển độc chưởng kia chính là Âm thủ, may mà có đại sư ở đây dùng nội gia công pháp Phật môn Bát Nhã Thiền Công mới đã thông được Kỳ kinh bát mạch cứu Thiếu trang chủ.

Tống Văn Tuấn lần nữa thi lễ Vô Trụ thiền sư:

– Thừa mong ân tứ cứu mạng của thiền sư, tại hạ cảm kích vô cùng.

Thần Điều Đầu Hối chen vào nói:

– Thiếu trang chủ chớ nên nói lời khách khí như vậy, Vu bà tử nãy giờ đã lâu

không thấy động tịnh gì, lão hủ cảm thấy đáng hoài nghi lắm, hay là chúng ta tìm cách vào trong xem sao?

Cam Huyền Thông vượt chòm râu đen lứa thừa dưới cằm, trầm ngâm suy nghĩ đoạn nói:

– Mạnh đạo huynh nói không sai, Vu bà bà đã dùng Âm thủ đả thương Thiếu trang chủ, cố gì lại tự nói ra cho đại sư dùng Bát Nhã Thiên Công giải cứu, rõ ràng là đã có ý tính kế hoãn binh kéo dài thời gian.

Sử Truyền Đỉnh nói:

– Thế nhưng mục ta không có binh chi viện đến, dùng kế hoãn binh phỏng có ích gì?

Thần Điều Đầu Hói nói:

– Có thể do chúng ta kéo lên đây nhanh quá, tặc đảng bày binh bố trận không kịp, viện binh cũng không kịp tới chăng?

Tống Văn Tuấn nói:

– Nói vậy thì chúng ta nên nhanh chóng xông vào, tặc bà kia chỉ lợi dụng địa thế thuận lợi ngấm ở trong đánh chửơng ra, lần này tại hạ cho mục ta nếm mùi lợi hại!

Nói xong là vung kiếm phát lên thành tiếng định xông lên trước ngay.

Sử Truyền Đỉnh nói:

– Thiếu trang chủ, tại hạ đi cùng Thiếu trang chủ đánh trận đầu, nhất định phải bắt sống mục tặc bà này!

Vô Trụ thiên sư ngăn lại:

– Nhị vị xin dừng bước!

Tống Văn Tuấn, Sử Truyền Đỉnh dừng chân lại quay đầu hỏi:

– Đại sư có gì chỉ giáo?

Vô Trụ thiên sư nói:

– Vu bà bà giao giải trí trá, chúng ta muốn xông vào thì cũng cần phải có kế hoạch chu đáo mới được. Theo ý bản tăng, trước khi chúng ta tấn công vào động nên đề cử một người chỉ huy, có vậy mới không bị hỗn loạn khi lâm sự...

Cam Huyền Thông ủng hộ nói ngay:

– Đại sư đức cao vọng trọng, tài trí hơn người, chính là vị lãnh đạo tốt nhất.

Vô Trụ thiên sư chấp tay nói:

– Bản tăng không dám, nhưng bản tăng xin cử một người chính là Mạnh thí chủ, kiến văn quảng bát, vừa rồi điều động phòng hờ cho bản tăng không chút sơ xuất, lần này tấn công hang động, do Mạnh thí chủ lãnh đạo là hay nhất!

Phi Hồng Dực Sĩ nói:

– Đại sư nói rất đúng, Vu bà bà giáo hoạt như con hồ ly, chúng ta cũng cần phải chọn một lão hồ ly để đối phó lại với mục ta mới không bị đo ván! Ha ha...

Thần Điều Đầu Hói nói:

– À, con cò ma người cho ta là lão hồ ly ư!

Phi Hồng Dực Sĩ càng cười lớn:

– Ha ha... Đại sư bảo người là người kinh nghiệm phong phú, kiến thức quảng bát, chẳng phải hồ ly thì là gì?

Vô Trụ thiên sư nói:

– A Di Đà Phật, Lục đại huynh dẫn lời bần tăng như vậy, thật tội này bần tăng xin gánh chịu!

Cam Huyền Thông thấy bọn họ nói đùa mãi, bèn chen vào cắt ngang:

– Thôi, thôi, chúng ta nên nói nghiêm túc, ý của đại sư thật cao kiến, chúng ta vừa rồi ba lần vào động không thành công, lần này cần có người chỉ huy mới được, Mạnh đạo huynh cũng không nên thoái thác, chúng ta nhất nhất nghe theo Mạnh đạo huynh.

Thần Điều Đầu Hói lắc đầu cười nói:

– Thôi được, để lão hủ làm lão hồ ly một lần!

Nói rồi vỗ vào vai Vô Trụ thiên sư nói tiếp:

– Đại sư trao lại chiếc hỏa đồng của Trúc cô nương cho lão hủ, trước khi tiến công vào động, lão hủ muốn quan sát lại thực địa lần nữa.

Vô Trụ thiên sư liền lấy chiếc hỏa đồng trong áo ra trao cho lão.

Thần Điều Đầu Hói cầm hỏa đồng trong tay, nhìn bọn Tống Văn Tuấn và Sử Truyền Đỉnh nói:

– Sử đạo huynh và Thiếu trang chủ lần này hộ tống cho lão hủ nhé!

Hoắc Vạn Thanh thấy Thiếu trang chủ của mình thương thế vừa hồi phục sợ không ổn bèn nói ngay:

– Mạnh đại hiệp, lão hủ cũng xin tháp tùng.

Thần Điều Đầu Hói xua tay nói:

– Bốn tướng quân chỉ đi thực sát địa hình, không nên đông người, chớ vị tạm chờ ở đây.

Nói rồi phất tay áo, cả người đã phóng tới hướng của hang động.

Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn lập tức phân hai bên theo phía sau.

Thần Điều Đầu Hói dùng truyền âm nhập mật nói:

– Nhị vị chớ nên đi quá gần lão hủ, giữ khoảng cách bảy tám xích là được, chú ý

đối phương lại phóng ám khí!

Truyền hết câu thì người cũng đã vào trong động, còn cách động đạo bên phải chừng tam xích vội dừng chân ở vị trí an toàn, tạch một tiếng khô khan, chiếc hỏa động bật cháy sáng tỏa soi toàn động.

Đây là việc trái thường nguy hiểm, vì đối phương ẩn bên trong càng nhận rõ mục tiêu tấn công, việc làm đại kỵ với những người hành động trong bóng tối. Thế nhưng, ánh lửa cháy sáng một lúc, trong động vẫn im phăng phất, không một chút động tĩnh nguy hiểm.

Thần Điều Đầu Hói đằng hắng một tiếng rồi cao giọng nói:

– Lão hủ Mạnh Đạt Nhân của Lục Hợp môn, mời Vu bà bà ra nói chuyện!

Trong động vẫn tịch lặng như tờ, chẳng có người đáp lại.

Nên biết, Thiên lý hỏa động là vật đặc chế của Mai Hoa bà bà dùng để hành tẩu trên giang hồ, ánh sáng của nó rất mạnh, có thể phát chiếu rõ mọi vật xa hai trượng, Thần Điều Đầu Hói đứng chỉ cách động đạo chừng bảy tám xích, đương nhiên ánh sáng soi thấu vào trong động đạo.

Lão ta lên tiếng tự báo ra tính danh, đương nhiên là muốn khiêu chiến theo đúng lễ giang hồ, đối phương không thể nào ra tay đánh lén.

Hướng gì với khoảng cách khá xa này, thì dù đối phương có dùng ám khí tập kích, thì lực đến đó cũng giảm nhiều, đủ thời gian để đối phó.

Thực ra, lão khiêu chiến là để kéo dài thời gian, lúc này ánh mắt đưa nhau quan sát địa thế trong động, không bỏ sót một nơi nào.

Thế nhưng không nhìn thì thôi, đã nhìn thì khiến lão chau mày nhíu mặt. Nhân vì tình thế trong động rất lắc léo khúc khuỷu, động mở rộng rồi hẹp lại ở cửa động đạo bên phải, động đạo cao tầm một người vừa đi lọt qua, nhưng vào sâu bên trong chừng ba bộ thì đường động đạo bị chặn ngang bởi bức tường đá, rõ ràng là động đạo rẽ sang trái. Cho nên tầm quan sát thăm dò bất quá cũng dừng lại ở bức tường đá chặn ngang sâu trong động đạo được ba bước đó mà thôi, còn động đạo chạy sâu đến đâu, hình thế bên trong như thế nào thì chịu?

Thần Điều Đầu Hói đứng lặng người một lúc, thấy không ai đáp lại cũng không có chút động tĩnh nào thì trong lòng thầm sinh nghi:

– Chẳng lẽ trong động này còn có một lối thoát khác? Nếu đúng như vậy thì vừa rồi mụ ta dùng Âm chưởng đánh thụ thương Tống Văn Tuấn, rồi bảo Vô Trụ thiên sư dùng Bát Nhã Thiên Công cứu chữa, chính là kế hoãn binh, mục đích chỉ kéo dài thời gian yểm hộ cho Xuân Mai theo lối hậu thoát ra ngoài rồi. Ái, Minh chủ rõ ràng là đã bị chúng đưa đi nơi khác chứ chẳng nghi?

Nghĩ đến đó, lòng lão gấp lên, thét lớn:

– Vu bà bà, lão hủ muốn nói chuyện với người, rõ chứ?

Miệng quát, nhưng chân liền lần bước tới gần động khẩu hơn.

Giờ chỉ cần tung người nhảy tới ngay chỗ rẽ, thì có thể nhìn thấy động đạo dẫn về bên trái chạy đến đâu. Thế nhưng đó không phải là chuyện đơn giản!

Quả nhiên không sai, chân chỉ còn cách động đạo chừng ba xích, Thần Điều Đầu Hói đột nghe vù vù mấy tiếng, ba chiếc đũa sáng trắng bắn ra như phi tiễn.

Tiếp đó là tràng cười của Vu lão bà, nói:

– Mạnh lão đầu, người chỉ cần tiến thêm một bước nữa, thì mạng người không còn.

Thần Điều Đầu Hói vừa nghe đúng giọng Vu bà bà thì khắp khởi vui mừng nghĩ nhanh:

– Mụ ta còn đây, như vậy rõ ràng động này không có lối thoát khác!?

Trong khi nghĩ, thì đã phát tay áo lên, một đạo kinh lực cực mạnh đánh bật ba chiếc đũa bay ngược trở lại ghim vào vách đá.

Nhưng lão vẫn sinh nghi, đưa tay áo lên xem, dưới ánh hỏa động đã thấy rõ mấy chiếc kim châm nhỏ như cọng lông chân, lão thầm giật mình kêu lên:

– Hiểm thật! Đoạt mệnh châm của mụ ta thật hiểm, thủ đoạn ra tay cũng tinh xảo, tá lực mấy chiếc đũa kia để thi triển Đoạt Mệnh Châm, đúng là mụ hồ ly chẳng sai. May mà ta đã sớm đề phòng chỉ dùng trầu công ứng phó, bằng không cũng lãnh vài chiếc Đoạt Mệnh Châm này vào lòng bàn tay.

Lão cười gằn mấy tiếng nói lớn:

– Đoạt Mệnh Châm của người hiểm thật, chẳng ngờ muốn lúc mấy chiếc đũa kia để thi triển ám khí, may mà lão phu sớm nhận ra được thủ đoạn của người.

Vu bà bà lạnh giọng nói:

– Mạnh lão đầu, đây chỉ là lời cảnh cáo của lão bà bà ta mà thôi, nếu người còn không nghe mà tiến thêm vào một bước, lão bà bà bảo đảm người bỏ mạng tại đây ngay lập tức!

– Hảo, Thần Điều Đầu Hói đâu phải là hạng tầm thường mà bị đối phương hù dọa.

Lão cười rung cả chòm râu sơn dương nói lớn:

– Chúng ta ở đây nói chuyện cũng không sao!

Vu bà bà Hừ một tiếng hỏi:

– Người có gì thì nói mau?

Thần Điều Đầu Hói để tâm lắng nghe tiếng nói của Vu bà bà, để phán đoán ra nơi ẩn thân của bà ta, thế nhưng nghe xong vẫn không nhận ra nơi nào, có lẽ vì vách đá nhiều mà lại chật hẹp tiếng dội liên tục.

Lão là người lịch duyệt kinh nghiệm giang hồ, đương nhiên đã nghĩ ra có thể Vu bà bà áp miệng sát vào vách đá để nói, cho nên âm thanh mới truyền dội vào vách đá liên tục như thế.

Nhưng lão vờ như không hay biết, sang sảng nói tiếp:

– Vu bà bà, các người kiên quyết cố thủ trong này không phải là thượng sách, song phương nếu cứ kéo dài thế này thì phần chịu thiệt đương nhiên thuộc về các người.

Vu bà bà nói:

– Hừ, chúng ta thiệt gì chứ? Chẳng phải các người xông vào đây đã có hai tên bị thụ thương đó sao?

Thần Điều Đầu Hói nói:

– Chúng ta giờ không cần xung đột với các người, có hai cách để các người tự chui đầu ra.

– Hắc hắc... Các người buộc lão bà tự chui ra e khó hơn lên trời đấy!

Thần Điều Đầu Hói ngửa cổ cười khà khà nói:

– Thứ nhất là dùng hỏa công, chỉ cần cho một đồng củi khô vào đây đốt cháy lên, lửa tuy không tấp được vào sâu bên trong, thế nhưng khói thì không cản nổi nó đâu, đến lúc đó các người ho sặc sụa, rúc ra như người ta xông chuột vậy mà!

Vu bà bà “hừ” một tiếng lạnh lùng đáp:

– Thách các người dùng hạ sách này đấy!

Câu này nghĩa là sao, đương nhiên bà ta đã nắm được Võ lâm Minh chủ trong tay, chỉ ít khiến đối phương ném chuột cũng sợ vỡ bình?

Thần Điều Đầu Hói đương nhiên cũng nghĩ ra được điều này, trong lòng mừng khắp khởi, vì như vậy có nghĩa là Minh chủ vẫn còn trong thạch động này chứ chưa bị đưa đi xa.

– Cứ cho là chúng ta không dùng hỏa công đốt động, nhưng chỉ cần giữ chắc bên ngoài, các người mang theo lương khô có hạn, vài ba ngày chẳng lẽ chịu chết đói mà không chui ra?

Vu bà bà nói cứng:

– Cứ thử xem!

– Cho nên lão hủ mới khuyên các người chỉ cần buông binh khí tự ra đầu hàng, thì lão hủ sẽ đảm bảo an toàn cho các người.

Vu bà bà cười khan mấy tiếng nói:

– Mạnh lão đầu, chúng ta mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết, người khuyên lão bà bà đầu hàng thì người đang nằm mộng đấy!

– Mèo nào cắn mỉu nào? Ha ha... Vu bà bà, người nói cứ như người đủ khả năng

địch lại chúng ta nhĩ?

– Hừ, lão bà bà tuy không phải là đối thủ với các người, thế nhưng cũng có người không chế các người!

Thần Điều Đầu Hối lần này cười thầm trong lòng, từ ngữ khí của bà ta đã nhận rõ đối phương đang dùng kế hoãn binh. Vừa rồi dưới chân vách núi, Lang Sơn Nhất Bái tháo chạy, nhất định là đi cầu viện binh, chỉ cần càng kéo dài thời gian thì đối với Vu bà bà càng có lợi.

Lão nghĩ nhanh trong đầu kế hay nhất là tốc chiến tốc quyết, như vậy mới tránh bị đối phương nội công ngoại kích.

Nghĩ vậy liền định nhanh kế hoạch trong đầu, cười vang ha hả nói:

– Hảo, để lão hủ xem người nào không chế nổi chúng ta? Vu bà bà, lão hủ chờ người ngoài động.

Vu bà bà cười nhạt đáp:

– Người cứ chờ mà xem!

Thần Điều Đầu Hối tắt chiếc hỏa động, rồi quay người nói:

– Sử đạo huynh, Thiếu trang chủ, chúng ta ra thôi!

Bọn Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn không biết lão có kế gì, nhưng nghe vậy thì liền rút ra trước, kế đến Thần Điều Đầu Hối cũng ra theo.

Vô Trụ thiên sư thấy bọn họ trở ra bước đến nghênh đầu hỏi:

– Mạnh đạo huynh quan sát rồi, hắc đã có kế gì hay?

Thần Điều Đầu Hối lắc đầu đáp:

– Hình thế trong động thật lắc léo, giữ dễ công khó, thế nhưng lão hủ từ miệng mụ ta đã nhận ra một điểm.

Phi Hồng Dực Sĩ vội hỏi:

– Đạo huynh phát hiện gì sao?

Thần Điều Đầu Hối đáp:

– Ban đầu lão hủ ngỡ rằng mụ ta dùng kế hoãn binh để Xuân Mai đủ thời gian mang Minh chủ theo một lối thoát khác ra ngoài...

Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói ngay:

– Điều này cũng rất có thể!

Thần Điều Đầu Hối mỉm cười nói tiếp:

– Thế nhưng sau mấy câu vờ bắt chuyện với mụ ta, thì nghe ra trong động này không còn lối thoát nào khác, và Minh chủ vẫn còn ở trong động.

Nói đến đó lão thấp giọng hơn:

– Vừa rồi bọn Lang Sơn Nhất Bái và Cửu Chỉ La Hán vội vàng tháo chạy, có lẽ là đi cầu viện binh, nếu cứ kéo dài thời gian thì rất bất lợi cho chúng ta.

Mọi người như hiểu ra, Vô Trụ thiền sư hỏi:

– Vậy theo ý Mạnh đạo huynh, chúng ta nên làm gì?

Thần Điều Đầu Hói nói:

– Trước khi viện binh đối phương chưa đến kịp, chúng ta nhanh xông vào động cứu Minh chủ, đó là thượng sách!

Cam Huyền Thông nói:

– Mọi chuyện đều nghe theo điều binh khiển tướng của Mạnh quân sư.

Thần Điều Đầu Hói vuốt chòm râu sơn dương cười cười nói tiếp:

– Mọi người lại đây, tiểu đệ có một kế nhỏ này.

Nói rồi lão bước đến một phiến đá bên phải cửa động ngồi xuống, mọi người thấy thần thái bí mật của lão cũng liền bước đến vây quanh.

Thần Điều Đầu Hói giọng rất thấp từ từ nói:

– Chúng ta lần này tất cả cùng xông vào, thế nhưng nhiệm vụ mỗi người khác nhau. Đại sư, Cam đạo huynh và Lục đạo huynh ba vị đảm nhiệm trấn giữ cửa động, đề phòng viện binh đối phương kéo đến tập hậu, quyết giữ không để chúng xông vào động.

Vô Trụ thiền sư, Cam Huyền Thông và Phi Hồng Dực Sĩ gật đầu.

Thần Điều Đầu Hói nói tiếp:

– Hoắc tổng quản, Tống thiếu trang chủ và Sử đạo huynh ba vị theo huynh đệ áp sát vào động đạo khiêu chiến với Vu bà bà, cứ vờ làm như quyết xông vào thật nhưng cần nhớ kỹ là không nên quá hừ trương thanh thế, cũng không được mạo hiểm xông đến quá gần!

Hoắc Vạn Thanh cảm thấy khó hiểu hỏi:

– Chúng ta chỉ hừ trương thanh thế, vậy ai sẽ trực tiếp xông vào?

Thần Điều Đầu Hói cười đáp:

– Đương nhiên là có lý của nó bên trong, chỉ cần Hoắc tổng quản theo mệnh huynh đệ mà làm là được.

Nói rồi lão đưa mắt nhìn Trúc Thu Lan hỏi:

– Người tiên phong xung trận chính là Trúc cô nương, Nhạc thiếu hiệp trợ phò, cô nương dám chứ?

Nghe một câu này ai cũng ngớ người.

Trong cả đoàn người, Vô Trụ thiền sư, Phi Hồng Dực Sĩ và Cam Huyền Thông có thể nói là những người có võ công cao hơn cả, vậy mà chỉ ở ngoài phòng thủ động

khẩu.

Đến khi bản thân lão và Hoắc Vạn Thanh cũng chỉ là hư trưởng thanh thế, ngược lại người tiên phong xông vào lại là vị cô nương có võ công kém nhất trong bọn. Thử hỏi nghe chuyện này không khiến ai cũng kinh ngạc sao?

Mọi người còn nhao nhao xầm xì bàn tán, thì Trúc Thu Lan đã cười tươi đáp:

– Tiểu nữ tử tuân lệnh quân sư, chỉ có điều xin quân sư hiến cho diệu kế?

Thần Điều Đầu Hói cười nói:

– Đương nhiên, đương nhiên! Thôi, mọi người giải tán, chỉ một mình người lĩnh tiên phong ở lại nhận lệnh, quân cơ cần nhất tối mật!

Phi Hồng Dực Sĩ nhún vai cười khà khà nói:

– Xem ra Mạnh đạo huynh có tướng làm quân sư thật đấy, có điều không biết cầm nang diệu kế của quân sư có linh hiệu hay không mà thôi?

Thần Điều Đầu Hói cũng cười đáp lại:

– Không linh hiệu há làm nổi quân sư? Thời gian đã gấp lắm rồi, xin mọi người giải tán cho!

Bọn Vô Trụ thiên sư liền kéo nhau đi đến cửa động, Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ không hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ theo chân bọn họ.

Lúc ấy mới thấy Thần Điều Đầu Hói ghé sát tai Trúc Thu Lan nói nhỏ một hồi.

Trúc Thu Lan thần thái tỏ ra hơi lúng túng, lí nhí nói gì với lão.

Thần Điều Đầu Hói lại nói thêm một hồi, chừng như đã thuyết phục được nàng.

Trúc Thu Lan gật đầu, nghe lão ta nói thêm mấy câu nữa thì cả hai mới đứng lên.

Thần Điều Đầu Hói nói lớn:

– Tốt, giờ thì chúng ta có thể vào.

Rồi lão nhìn Nhạc Tiểu Tuấn căn dặn:

– Nhiệm vụ của Nhạc thiếu hiệp là yểm hộ Trúc cô nương, tất cả lão hủ đã nói rõ với Trúc cô nương, nếu thấy cô ta chưa gặp gì quá cấp bách nguy hiểm, thì Thiếu hiệp tuyệt đối không được xuất thủ!

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp:

– Tại hạ đã nhớ.

– Hảo, Trúc cô nương, Nhạc thiếu hiệp, nhị vị theo sau lưng lão hủ, cứ nhìn ám hiệu mà hành động.

Nói rồi, lão sải chân đi trước tiên vào trong động.

Trúc Thu Lan và Nhạc Tiểu Tuấn liền bước theo sau.

Kế đó là bọn Hoắc Vạn Thanh, Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn.

Còn lại Vô Trụ thiên sư, Phi Hồng Dực Sĩ và Cam Huyền Thông ba người ở bên ngoài làm nhiệm vụ trấn giữ cửa hang động.

HẾT PHẦN 1

Việt Kiếm © 2001 – 2003